

4721 3. Beh. af Forfl. i. Finantslov f. Finantsaavet fra 1. April 1873 til 31. Marts 1874. 4722

budt et Par Embeds- eller Bestillingsmænd i Lylland at udøve nogenformelst politisk Virksomhed, da man mærkede, at de gik i en politisk Retning, som Ministeriet ikke syntes om? Medens man lod alle andre Embedsmænd i Landet tumle sig saa frit, som de vilde, blev det netop disse forbudt, og de bleve truede med at miste deres Stilling, hvis de bleve ved med at udøve slig politisk Virksomhed. Er ikke ogsaa dette værd at lægge Mærke til? Har man ikke set et Blad her i Sovestaden, som uden Sky har udtalt, at i hviere Kredse vare flere Mænd blenne af den Mening, at Grundloven maatte suspenderes, saalange disse Folk havde Magten, saalange Folket valgte et Heral som det nuværende, og at denne Suspension skulde vedblive, indtil Folket lærte at tage Skeen i en anden Haand og vælge andre Mænd? Og har Regeringen gjort noget Strid mod denne Udtalelse? Hvis der var nogenformelst Anledning til at bruge den nuværende Presselov til at gjøre Strid lige over for offentlige Blade, saa var den da her; men har den høitærede Justitsminister vært sig ved denne Leilighed, lige over for slige grundlovsstridige Uttringer? Nei, der er værdelig saadanne Tegn i Luften, som man ikke skal fremfalde videre ved at minde om det Østedske Ministerium. Det ærede Medlem for Thisted Amts 4de Valgfreds udtalte sig paa en Maade, som jeg foreffen skal takke ham for, thi det er min alvorlige Mening, at selv om han ikke kan gaa med os, men efter sin Overbevisning maa stille sig anderledes, ere de Udtalelser, som han fremkom med, værd at anerkjende. Jeg takker ham derfor, og netop fordi han ikke slaar paa samme Standpunkt som vi Andre, faar en slig Udtalelse en dobbelt Betydning. Jeg giver ham Ret i, at naar man taler om Krig paa Liv og Død med det nuværende Ministerium, er det stærke og uhjælgelige Udtryk, det er saa, men de ere sande, og Sandheden skal man holde sig til. Men under disse Forhold kan det ikke blive anderledes; det er saaledes, saa uhyggeligt, det end er. — Der har af flere ærede Medlemmer været talt om, at man muligen kunde tage denne Sag noget anderledes ved at foreslaa, at indfætte i Finantsloven een eller flere Bestemmelser angaaende de Reformers, som man har arbeidet paa, uden at kunne faae Ministeriet til at gaa dem en Jodsbred imøde. Men hvorfor jeg ikke er gaaet denne Vej, er, fordi Sagen har udviklet sig dertil, at hvad enten den enkelte Sag eller dette Par enkelte Sager blive vedtagne eller ikke, vil det ikke bringe Stillingen lige over for det nuværende Ministerium til at

blive anderledes, end den er. Havde man vedtaget en Finantslov med den Slags Postter paa, kunde dog det Spørgsmaal være berettiget, om dette var det Æneste, man havde mod det nuværende Ministerium, og saa maatte vi jo svare Nei. Men det, som er Regeringen og os udellem, er den Paastand, som Regeringen har stillet op, at Thingene ere ligeberettigede, ved Siden af den Handling af Ministeriet, at slutte sig særlig til det andet Thing, og gaa imod nuværende Thing. Det er Mistjendelsen fra Regeringens Side af, at Lyngedpunktet efter den politiske Udsvikling og efter Grundlovens hele Indhold maa ligge i Folkethinget. Lige overfor denne Mistjendelse er det, at man, efterat det ikke har frugtet at gaa de mildere Veie, vil bruge sin grundlovsstridige Ret til at sige Nei til Finantsloven. Jeg siger som flere af de ærede Herrer, at jeg har den Tro, som jeg har udtalt saa mange Steder og til saa forskellige Tider, og som jeg har endnu, at naar der kommer en Regering, der vil stille sig lige overfor Folkethinget saaledes, at vi kunne komme til at samarbejde med den saaledes, at disse Reformers kunne komme igjennem ved gjenfærdig Imødekommen, ville Thingene kunne samarbejde med hinanden uden nogen Forsatningsforandring. Det er i dette Dielisk min Mening, og derfor retter jeg ikke og har ikke rettet nogenformelst Angreb mod Landsthinget. Nei, det er Regeringen, der er Hindringen for en nærmere Samvirken mellem Folkethinget og Landsthinget, og det vil vedblive at være saaledes, saalange Regeringen stiller sig op som den, der i de enkelte Sager viser os til Landsthinget, og beder os om at indlade os med det, inden den selv forhandler med os. Dette er ikke den Stilling, som en Regering skal indtage lige overfor de to Kamre, at sige: Jeg holder mig tilbage, indtil jeg ser, at Kamrene kunne blive enige. — Det ærede Medlem for Ribe Amts 4de Valgfreds (Termaansen) purgte, om da Folkets Ve og Vel berøvede paa, om disse Sager bleve gennemførte (Termaansen). Svar. Der har det ærede Medlem fuldkommen Ret, derpaa beror Folkets Ve og Vel ikke; men det er efter min Mening heller ikke dette, hvorom der her tales. Her tales om, hvorvidt Folkets Ve og Vel ikke beror derpaa, om Rigsdagen og Regeringen kunne arbejde sammen eller ikke, og dette beror i allerhøjeste Grad paa, at vi kunne faae en Tilstand, hvor Lovgivningsmagten og Bevillingsmyndigheden kunne arbejde sammen med Frugt. Det er Folkets Ve og Vel om at gjøre, om dette kan